

SZINAY BALÁZS

Az élet szertartása

*(Válogatás a Parampara című kötetből
kimaradt versekből, valamint gondolatok,
befejezett ötletek és új versek)*

Budapest, 2009

Az élet szertartása

Szimbólumok születnek
a vélemények igazáért,
a széltől senki nem
vonhatja meg a könnyű testeket.
A szépség felhőszobrai közé
emel a bátorság szárnya,
a hozzánk hasonlóak
a gyűlölet gyengeségétől
sosem ijedtek meg.

CSENDESEN FUT NÉHA EGY ÉLET

Csendesen fut néha egy élet

...Tört folyamból, üres gyomrú szívvel, itat egy szikla...

...A szív ezer arcát hordja egy viselt, de gyönyörű kereszt magán...

...Egymást követik a monoton másodpercek ütemében a nyomorult léptek...

...Lábaim egy küldetés órájává váltak, ölelve téged a kötődés folyamán...

...Talán csak hallottam a szerelemről...

...Talán csak megszoktam, hogy van ilyen..., kár...

...Kíváncsi vagyok arra, hogy most milyen lélek lehetsz...

...Mikor leterített szőnyeg fekszik a vég noteszán.

Ha téged választhatnálak

Rossz helyre vezettelek, ami a múlt s nem a jelen.

...Ne takard el szemed a Nap elől...!

A szerelem egy új ég, amire felnézhetsz!

Az érzés egy újabb lépés a megbocsátáshoz.

A bánat egy álom átírata, ami nyomába sem ér az eredetinek!

Ha tehetném, egy másik szakadékot választanék
hibáim helyett,
s mély szívedbe zuhannék.

Magamra haragítottam a Mindenem!

Ez az én szégyenem!

Akkor beszélünk igazán, ha nem hagyjuk szóhoz
jutni az életet!

Csak még egyszer álmaidban..., boldogságom
labdájával játszhatnék!

Puha

Belehullva egy ölbe,
bezárva gyötört ösztöneibe,
a valóságból kizárva,
hóbortokkal cifrázva,
megszületett
- puhán -
sokakkal együtt,
lelkében magányosan.

Elrendelt sorssal, vártan,
soha nem megbántan,
érezve, mégis remélve,
éhezve, s kimerülésében eléggé
felragyogott
- puhán -
sokakban csalódva,
érzéseiben viszonzatlanul.

Tudattalan s vádolva,
elválasztva bárhonnán,

szeretetre élezve,
emlékeitől vérezve,
aggódott
- puhán -
sokaktól megítélten,
néhányaknak megnyílván.

Szerelmétől megsiratva,
törődéstől megriadva,
szeretőitől elveszítve,
éjjeli tudatlanságba merülve
élt
- puhán -
karokban elszenderülve,
a gyengéd érintésekhez simulva.

A véletlen sorsa

Mielőtt tudatod vitorláit váratlan
beleszakadnának szomorúságod viharába,
mielőtt világod sziklaszirtje hirtelen
a valóság hegyéről fáradtan leszakadna,
mielőtt halk sejtéseid hirtelen
életed villámaivá válnának,
melyek felégetik ütőered,
kérlek tekints rám váratlan,
hogy a véletlennek sorsa legyen.

A féltve érzett kincs

Idézőjelekben megszólaló,
őrizve modortalan,
vigyázva boldogtalan,
idegeiben megtorpanó,
lehetőséget utánzó,
érzéseiben akaratlan,
szellemében alaktalan,
védelemképp megalázó,
veszteségeiben vagdalózó,
nyugalmában tarthatatlan,
kiűzött és parttalan,
kifejezésében hamvazó,
nincs rá el nem mondott szó,
fogalma nem múlhatatlan,
teste nem formálhatatlan,
megismételhető, másolható.
Mégis...
...értelmet csábító,
ingerében csillapíthatatlan,

érzéseiben bonthatatlan,
ragaszkodást alakító fogyasztó.
Lelkiismeretében metsző,
nem tudni kit szeret ő,
volt-e már igazi szerető,
ő, ki sorsában magvető,
a létnek képzelt bilincs,
a féltve érzett kincs.

Megörökítés

Ha valamit ennyire akarsz,
zárd le magadban, mert nem segíthetek!
Most kicsit ártasz magadnak,
mégis meggyőző lehetsz!

Néha nehezen kezdünk neki,
sokszor tényleg könnyebb élni úgy hogy szeretsz.
Nem adhatok tanácsot magamról,
bíztatlak, mit tehetnék veled?

Könnytáplálás

Korlátmintákat feszítek eléd.

Beavatatlan szemed, meleg könnyekből táplálja
életét.

Idegen szervezeteket iktatunk be egy közös jövőbe,
de idegen tőlünk a remény.

Nincs idő

Kinyílik néha a búcsú,
és kinyílik benne, aki szeretett.
Flörtkóborlások tucatjainak behódolása ez,
csak most remeg hangod, pedig régóta könnyes
szemed.

Mi kell egy szemből, hogy visszahozzon?
S mi nem elég, hogy ne itass velem mételyt?
Nem tudlak már hová sorolni,
senki sem fog nevetni helyetted!

Segíteni magamon már unalmas,
senkivé tenni bensőm már késő.
Jobb ötletek mécsese ég csonkig,
a gondolatok mélyéig nyúlni nincs idő.

Mára

Édesen piheg a társaság találkozása,
ártatlan flörtöket zár a szív szája.
Régvárt esten éled az emlék kaszája.
Elmlt combokat siogat a szem,
Te az enyém én a tiéd!

Álmosan válogat a tekintetek ágya,
nézi, minek mennyi az ára.
A szeretőnek elég volt mára!
Elmúlt combokat simogat a szem,
bárhova megyek, bárhova veled!

Mit keresek itt? Kinek vagyok a szárnya?
Kivel zuhanok a hajnalba?
Mit bízok a mára?
Elmúlt combokat simogat a szem,
nevetsz rajtam, kívánlak téged!

Ártatlan a vonzalom, törődj vele, lázadj!
Azonosult lázat csúsztat a tenger, a bárka,

csúcsokra hág a nász arája.
Elmúlt combokat simogat a szem,
remélem jól szórakoztatok, én unalmasnak érzem!

Egyszer elszökünk kedvesem...
...Csak várj még!

Jelenérzet

Eredeti vagy mint egy álom,
s ugyanolyan, mint egy életmásolat.
Fáj nélküled álmodni.
Összekuporodok remegő magányomba
és elképzelem tiszta bűneinket ölelni,
szemerkélni ajkaid,
csókolni álmos kis szíved.
Ki hiszi el,
hogyan ez ennyire jelenérzet?

A SZERELEM LEGENDÁJA

A szerelem legendája

A szív zongorájáról
hiányzik egy billentyű,
de a folytatás állandó
a csalódás mellet és nélkül is,
a csillagok állása
nem hal meg,
az úrból a sötétség
nem fakul ki.

A tapasztalat mögöttes érzelme
a fájdalom,
a tűz előjátéka
a nedvesség és a száradás,
nincs kezemben a kifejezés
egyetlen eszköze sem,
boldogságod felváltja
a hibáim szerinti boldogulás.

A szerelem vendégei

Az emlékek bútorai,
fehér leplekkel vannak
örökkévalósággá takarva.
Láthatjuk, mikor
bepillantunk
a félreértések és a tétovázás
ablakán keresztül
szerelmünk kastélyába.
Belépve életterünkbe,
az előcsarnok közepén
vágyaink zsúfolódnak.
A terem szélei álmainkkal
vannak kirakva.
Végigkísérjük egymást
a nehéz pillanatok
oszlopai mellett
és átvágva,
a menekülés iránya felé,
túljutva a kijáraton
kertünk tavában

meglelni vágyjuk
az oldódások víztükrét.
Büszke ránk az összes
utunkba akadó élet,
mert mi már a
szerelem vendégei vagyunk,
akik sosem távoznak.

A tűz gondolatai

A tűz visszhangja
szerelmünkben ragyog.
Szám bekötözi a mélyég,
tested előtt, ami képes
a tengert felgyújtani.
míg eszméletem
pillanatokká foszlik.
Elképzelem a megbékélést
lelkiismeretemmel.
Kifelé nézek
amerre a világ halad,
beléd olvadni vágyom.
Szerelemre csak az képes
ki az álmokért
álmokká változik.

Monológ

és hagyom lelkem beszélni testedhez,
bemutatom neked összes halálom,
többet érzek most, mint az élet,
szívem fáradttá veri a mélységet

őrült ragaszkodásod párja
az én fojtó szerelmem,
ez a hasonlóság
az élet és a halál között

következő találkozásunkig
bátran ölelkezik össze
transzba borult, révült könnyed,
illatoddal, mit lelkemen felejtettél

BOLONDSÁGOK

Csak te tudhatod

Nincs meg a méltóságom,
ami a lenyűgözés szárnyaihoz kell.
Hangom nem csuklik bele megbocsátásodba.
Javítani tértem meg,
de valami mégis meghal.
Nem ítélnék semmiről, hogy ez
bizonyíték-e jó vagy rossz felett.

Bolondságok

Gesztusok egymás felé,
tapintat és áldozatok, finomság,
buta játszadozások, felejteni valók,
mégis bennünk volt,
hiányzik az efféle bolondság.

Otthon, kegyelem, vidámság,
kedv az örömré,
fájdalom a megfosztásnál,
kettéosztott könnyek, egyetlen ölelés,
minden, amiben kettőnk te voltál.

Igazság és jelentéktelenségek,
izgalom, hit, betegség, feltámadás,
figyelmesség az első szemlehungyásig,
és aztán álmokban is
hajszolt kitartás.

Ébredések, köszönések,
ártatlan lustaság,

első csók, pár szeretkezés,
ez minden,
mielőtt bekopog a magány.

Hazug vallomás

A szellem mindennapi gyakorlata,
egy vallomás hazugságokba butítása,
mikor a szerelem megcsúszik
a csalódás könnyein
a bánat teraszán,
végignyalva a feledés gránitlapját,
a férfi és a nő lábaihoz hasalva,
vágyaik által megalázva,
magányosan,
kiéhezve a törődésre.

Megtapasztaltalak

Hamis birtokában vagy értékeidnek,
hiszen vak eszközökkel szemlélsz,
érdekből tapintasz, s alázatoddal
csak magadba bújsz.

Kitartasz, érvelsz, megerőszakolsz,
de a valódit mégis untatod.

Meztelenségeddel tennéd magad
örök szeretővé,
de a vágyhoz az éteri káprázat
a folytonos út.

Korán

Édes viták közt máshogy hangzik az élet.
Állandó anyagformálás, s korai vég.
Dallamos szépség hibák nem talált szavak,
túl korán még.

Mikor a Nap és a Hold koccint,
érzelmi kötődések finomkodnak,
majd kacagnak a szükségtelen cserék
utak átkötései messziről-hova,
az áldozat gyilkossá lesz,
s az árnyak eget tartanak felém.

Későn

A víz néha összemos valamit,
ami túl érzékeny és összetett,
ahhoz, hogy ismétlésre érjen.

Viselkedésünk csak egyfajta megközelítés volt,
mi csak a kezdetekig jutottunk el,
melynek a tenger két partja lett vége.

El kell fogadnunk szerelmünk búcsúajándékát,
mielőtt szembenézünk félelmünk bosszújával.

Őrizd meg eredeti
szenvadásükben dalaim,
s emlékezz, rá,
hogy sosem voltam fáradt
magyarázni neked...

ELVESZETT SZAVAK

Kérdéssé leszek

Elbűjtatással őrzöm a titkot,
elfojtással élem a választást.

Napról lapra lehelt elepedés...
Merülj el, hogy sorba
gondolatoktól vert szomjba
rendezd az életet.
...Csak választ teszek fel,
én kérdéssé leszek.

Felkavar egy szív,
ami kifacsarja a fényeket.

Elvesztett szavak

Ihlet...

Te vagy a költőitató kísértet,
örök kíséret és kíséret.
Szavaid közszereplők a világban.

Az emberek barátságtalanok,
szokatlanok neked,
a szerelmek kegyetlenek, élhetetlenek,
többek között merénylet ez.

De nem lehet senkit sürgetni
a tömegtöprengést hozó
sziklaalak tövéhez.

Most csiszol téged gyötrelmé a folyó,
hogy végül aranyként kerülj a szívsikon
kapaszkodó, megfosztott ingerek
szerelmeseként a lélekhez.

Kiábrándultak és csak részben maradtak

meg bennem a szavak,
egy frissebb, boldogabb szívet kerestek
maguknak.

Elkönnyelműsködték valaha véleményüket,
mikor hozzám fordultak,
Kapcsolatunkból csak az ingerencia maradt,
a szavak elvesztek, az érzések elbújtak.

Gondolataim

Osztoogatni vagy elégetni,
mondogatni vagy félbetépni,
szónokolni vagy elvetelni,
hinni benne vagy holtta ölni,
hirdetni vagy ellene merényletet kísérelni,
hajszolni vagy törbe csalni,
felbecsülni vagy eltüntetni,
komolyan venni vagy felülmúlni,
a szolgájává válni vagy a lazán ledobni,
összegezni vagy végleg elszórni,
lebecsülni vagy miatta megszenvedni,
érdemes-e a gondolatokat?

Megfognak

Végre megfognak,
s újra gondolatimon ücsörgök,
új életem időtartamának
odaköszönök.
A Templom előtt
világosságba szökök,
nincsenek kijátszhatatlan ösztönök.

Verstani -ság, -ség és -ni

Egy verstani egység
az érzelmek nyelvén
olykor csupán
puszta nevetség.

A szenvedély
liberális, végletes
féktelenség...

...Racionalizálni azt
olykor csupán
érdekesség.

Egy verstani egység
nem feltételen
minden igényt kiszolgáló
kulturális mentség.

A rímség
lehet pusztán
értelem alkotta ínség,
gondolatokkal kínzott
szépség.

Tudományossággal megbabonázott

- ság, - ség...

Hiszen a törött hangszer is visszhangzik...

...s szakadt húrokkal is lehet lelkeket fojtani...

...s akaratlan is képes a félelem kegyetlen

kínzásra...

s olykor indok nélkül is képtelenek vagyunk

megbocsátani...

...Így az ember

pusztán csak próbálkozik,

de nem tud mást...

...csak érezni, érezni, érezni...

s alávetni alkotásait

érzéseinek,

ha most érez,

s ezt nem képes feledni...

KÁOSZ PRÓBATÉTEL

Káosz próbatétel

Te vagy Világ,
a műzsák mészárosa,
a rúzsok pénztárosa,
a szemérmertlenség filmszínháza,
a kreativitás megrökönyítője,
a remények kisajátítója,
az újítás hóhéri végrehajtója,
a szépség bírója,
az ártatlanok írhaégetője,
a szerelmek sírkövésője,
az értelmetlenek érdekérvényesítője,
a cinizmus cinkosa.

Őszintékből hálátlanokat nevelsz,
nem hagyod nekünk megérteni egymást!

Te sem tudod miért teszed ezt,
de az idő figyelmeztet: neked is véged lesz!

Apáról fiúra

Haragjakor a dühöngő lángelme,
tehetetlenségében szerettei vérét ontja,
gyengeség száll a gyáva menekülőre,
folytonosan, apáról fiúra.

Vesztesen

Sohasem javítasz,
nem fontolgatsz,
nem csiszolsz.
Akit kezdetben csodálsz,
később gyűlölöd,
mert nem érted.
Kitartásról beszélsz,
de nem vállalsz küzdelmet.
Kérheted, hogy tiszteljelek,
de vallani nem szólítasz.

Erkölcösködsz ott,
ahol szabad lehetsz.
Szemérmetlen vagy ott,
ahol személytelen vagy.
Csak bennem találhattál
Isteni mivoltodra,
de te inkább elhesegeted
a Menny kiváltságait.

Csak én tudom

Más nadrágját hordja az éj
lelkem a fényben ölt ruhát,
fertőzött látomás azonosítja változásod
meztelen fogakkal vigyorog ez a gyönyörű világ.

Ökölbe szorított légszomj tépi szívem,
nyomás feszít egy gondolkodó koponyát,
körmök fekszenek az ajkakon,
csak én tudom mi a gyalázat és a vágy.

Kissárkány

Öreg bókok másznak elő
kígyózó lepleik alól,
a szív ócskás negyedei.
Álomba zuhan a legendák
pocsék irodalma,
a sárkány ajka arcunk
tudatlanságáig ereszkedik.

Ez a biztos helyünk,
a hazugság eredeti,
túl kézzelfogható a titok
nem ülhet rá száj,
nem emésztheti szív.

...bölcs himnuszod

Csak annyit adsz az életnek,
ami éppen elég ahhoz, hogy
túléld a változást.
Szíved párnába süpped
s csendes házak közt
szeli az éjszakát.

Tündérmesék ébrednek,
s bölcs himnuszod oktatja
az élet tanulságának játékos tavaszát.
Jelenlétedtől
asztallábak törnek el,
miken friss gyümölcs illata áll.

Megalkuvás

Fontos kevésbé hányattatni a múlttól
és még inkább bebocsátatni egy múzsához,
néha kicsit szólni a megcsúszásról,
véletlent kötni a szív megmunkálásához.

Mire képes a perdöntő hallgatás?
Erre csak a szó válaszol.

Feltörés

Mindennek egyeznie és
összpontosulnia kell,
mielőtt megszületik az
indok a hibára.
Szeretnünk kell,
mielőtt valami
elkövethetővé válna.

A legcsöndesebb pillanatokban
tudunk, magunkban feltörés nélkül
valamit kijavítani,
még akkor sem érdekes,
merre járunk ha már repülünk.
Ilyenkor a legmúltóbb
a kifakadás
és legnyilvánvalóbb a
közérthető szabadság egymásban.

VÉGLETEK

Disszonáns konzekvencia

Bosszantó bosszú,
bolondos forralás,
bérenc hercegsátán talán,
boszorkányság, de nem!
Búcsú maximum.

Szellemes szeretkezéséhség,
szürcsölés, szeszkeskedés,
szikkadt szeretethiány,
szennyesekek pillantások.

Komédia, kálvária,
kinyíló könnycsatornák,
kondicionáló kacagás,
kinkincstár, válság.

Megalázottság a földön,
mevető működtetés, lélekmagozgatás,
mozgás és elművészkedők mámora,

mihaszna morál.

Elegendő ellenszenvek,
esdelklő elköveteltek,
eredmények,
engedékenységbe behalt ádozatok.

Gondolkodjunk csak!
Gazdagok-e vajon gondolataink?
Görcsösek csak? Netán gőgösek?
Gondolkodjunk azért valami magyarázatról is!

Itt, már itt

Képzeld el, hogy nincs senkid,
fogadd el, hogy így is otthon vagy.
Vedd észre a védettséget,
az Univerzális éned önmagad
kiterjesztésére bíztat.
Nem hagytak itt,
mert nem ragaszkodtál,
nem vagy csalódott,
mert nem volt elvárásod,
nem félhatsz,
mert a nyugalomra való
koncentráció leköt,
most szeretheted magadban,
amit ismersz lényedből.

A végszálon összekötött
látomások parázslanak.
Kínos az anyag egyszerű őszintesége.
Elvárásznak az évek pusztulásai.

Finom mozdulatot tervez
minden figyelmeztetés,
a változás átítatódása feldolgozhatatlan,
a csodálkozás feloldhatatlan.
Egybehangzóan megvilágíthatatlan
az ideális jóság,
mivel körvonalai és teste
a Fényben vannak.
Az elme minden magasztosnál
mélyebbre úszik,
észrevételeim markolások
a világegyetem csontvázából,
Bármilyen variáció vonzást alakít,
minden egyes lépcsőfok
a megvilágosodás ugyanazon
automatizmusára utal.
Az ingadozás mindig
hozzácsatol valamit a biztoshoz.
Hazatérve semmi sem hasonlít
elmém pihenőhelyére.

Tartalom

<i>A élet szertartása</i>	2
---------------------------	---

I. CSENDESEN FUT NÉHA EGY ÉLET

	3
<i>Csendesen fut néha egy élet</i>	4
<i>Ha téged választhatnálak</i>	5
<i>Puha</i>	6
<i>A véletlen sorsa</i>	8
<i>A féltve érzett kincs</i>	9
<i>Megörökítés</i>	11
<i>Könnytáplálás</i>	12
<i>Nincs idő</i>	13
<i>Mára</i>	14
<i>Jelenérzet</i>	16

II. A SZERELEM LEGENDÁJA

	17
<i>A szerelem legendája</i>	18
<i>A szerelem vendégei</i>	19
<i>A tűz gondolatai</i>	21
<i>Monológ</i>	22

III. BOLONDSÁGOK

	23
<i>Csak te tudhatod</i>	24
<i>Bolondságok</i>	25
<i>Hazug vallomás</i>	27
<i>Megtapasztaltalak</i>	28
<i>Korán</i>	29
<i>Későn</i>	30

IV. ELVESZETT SZAVAK

	31
<i>Kérdéssé leszek</i>	32
<i>Elveszett szavak</i>	33
<i>Gondolataim</i>	35
<i>Megfognak</i>	36
<i>Verstani – ság, - ség, és – ni</i>	37

V. KÁOSZ PRÓBATÉTEL

	39
<i>Káosz próbatétel</i>	40
<i>Apáról fiúra</i>	41
<i>Vesztesen</i>	42
<i>Csak én tudom</i>	43
<i>Kissárkány</i>	44
<i>...bölcshimnuszod</i>	45

<i>Megalkuvás</i>	46
<i>Feltörés</i>	47

VI. VÉGLETEK

48

<i>Disszonáns konzekvencia</i>	49
<i>Itt, már itt</i>	51